

ленитѣ поляни. Дяволѣтъ скиталѣ една година изѣ пу-
щиянитѣ, губилѣ се въ дълбокиѣ вѣковни гори и ялѣ
само глогини и кучешко грозде. Тежко му било за рай-
ския рахатлъкъ, за меденитѣ кладенчета и сѣнчеститѣ
плодни дървета. Честичко обикалялѣ край желѣзната рай-
ска порта, но тя била заключена, а свети Петърѣ дър-
жалѣ ключа подѣ възглавницата си.

Единѣ день дяволѣтъ слѣзълѣ въ селото, кждето жи-
вѣли мирнитѣ хора, миналѣ по тихитѣ улички и нито
едно куче не лавнало подире му, защото тогава нѣмало
кучета. Селянитѣ, като чули стѣпкитѣ му, скокнули да
видятѣ кой е. Много се учудили, като видѣли рогата
на главата му и косматата опашка, която метѣла праха.
Приели го като драгѣ гостенинѣ и една година отдѣляли
отѣ къшея си да го хранятѣ. Тѣ ходѣли по нивитѣ да
работятѣ, а той се излежавалѣ по цѣлѣ день подѣ сѣн-
китѣ. Най-сетне му омръзнало да лежи и решилѣ да
свърше и той една работа, че да се отплати на добритѣ
гостоприемни хорица. Отишълѣ въ гората и попиталѣ
змията, защото е най-хитра, какво да направи. И тя го
научила.

— Онуи дърво, — му казала, — видишѣ ли го? Около
него се вие лозница. Нарѣжи прѣчки отѣ лозницата.

— Защо ми сж?

— Защо ли? — Дай си ухото!

И тя зела да му шушне.

Дяволѣтъ свѣтналѣ отѣ радостѣ. Нарѣзалѣ едно сноп-
че лозови прѣчки, върналѣ се въ селото и раздалѣ на
селянитѣ прѣчкитѣ да ги посадятѣ на припекѣ. Когато
подирѣ две години, младитѣ лози родили жълто грозде,
мирнитѣ хора яли отѣ него и не знаели какѣ да благо-
дарятѣ на дявола за голѣмата добрина, която имѣ сто-
рилѣ. Тогава дяволѣтъ ги накаралѣ да направятѣ една
голѣма бѣчва и да я напълнятѣ съ шера. Както рекълѣ,
тѣй направили. Търкуляли бѣчвата въ една изба, дяволѣтъ
седналѣ на нея да я варди и тамѣ стоялѣ четири месеца,
доде шерата станала на вино. Кога дошълѣ Куковѣ день,
дяволѣтъ повикалѣ мжжкитѣ и съ една паничка зель да
ги черпи. Сръбнали по една, сръбнали по две, потретили.
Станало имѣ много весело и почнали да лудуватѣ. Ти-
хото село екнало отѣ веселба. Малкитѣ деца и бабич-